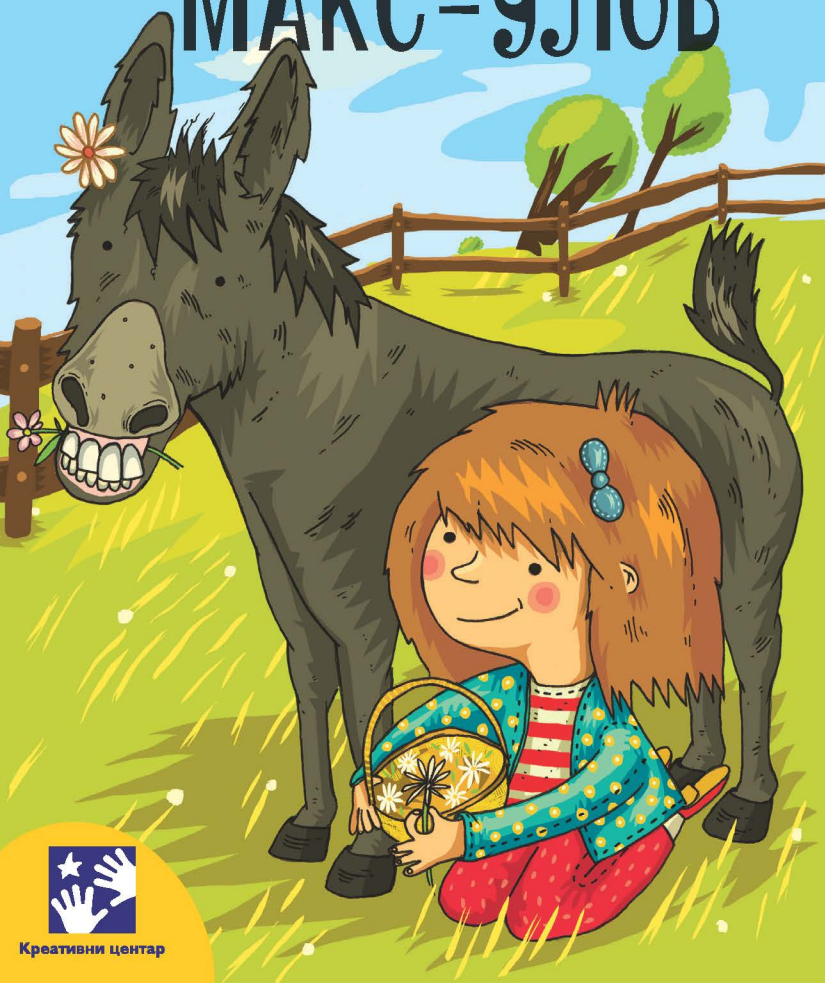

Фрида Нилсон

ХЕДВИГА И МАКС-УЛОВ

Наслов оригинала

Frida Nilsson
Hedvig och Max-Olov

© Frida Nilsson and Natur & Kultur, Stockholm 2006.

За издање на српском језику © Креативни центар 2013

Библиотека *Свет је један*

књига шездесет шеста
прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Марина Милановић

Лектор

Миријана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0013-8

Издавање ове књиге помогао је Савет за културу Шведске

Фрида Нилсон

ХЕДВИГА И МАКС-УЛОВ

Са шведског превела
Светлана Лучић

Креативни центар

Коњска грозница

У школском дворишту у месту Хардему налази се дрво крушке. У ствари, има их неколико, али баш ово је највише од свих и има рашље. Зато је савршено за то да на њему седи двоје. За неког трећег нема места.

Хедвига и Линда седе на тим рашљама на скоро сваком одмору. Беру мале, квргаве крушке с грана, а огриске бацају у грмље јоргована тако да све шушти.

Хедвига и Линда су најбоље другарице. Друже се још од првог дана првог разреда, а сада су већ у другом!

Оне су на неки начин врло сличне. Ниједна од њих не зна када треба да ћути. Али ако их погледате, онда уопште не личе. Хедвига има равну смеђу косу и шишке. Уши јој вире као два петопарца, а нос јој је округао као кромпир.

Линда је мала. Коса јој је светла и оштра. Зуби су јој велики као коцкице шећера, а има и прћаст

нос који се мрда тамо-вамо. Њена мама седи код куће и по цео дан шије трегере за једну фабрику. Када Линда дође кући, мама је обично веома уморна. Скоро никад јој није до игре или приче.

„Волела бих да је моја мама мало више као твоја“, каже Линда док гризе крушку.

Хедвигина мама спава по цео дан. Али се буди када Хедвига стиже из школе и онда јој се углавном све ради. Она спава тако дуго зато што ноћу ради у болници у граду. Тамо присуствује најгрознијим стварима. Једном је видела човека који је заспао док је чучао. Спавао је тако два дана, па су му ноге поплавеле. А онда су морали да му одсеку ноге!

Хедвига се стресе при самој помисли на то. Никада не би волела да ради у болници. Али мама је чвршћа од ње. То је зато што је одрасла с три старија брата с којима се сваког дана тукла. Браћа се зову Нисе, Јане и Уле и сада су одрасли. И више се не туку.

„Ма да...“, каже Хедвига. „Али шта је с твојим татом? Ваљда имаш и њега!“

„Ех, он је углавном у гаражи“, одговара Линда, „и улази само када је време за вечеру.“

„А Рој?“, пита Хедвига. „Зар немаш њега?“

Рој је Линдино мало ружно морско прасе. Он живи у кавезу.

„Тај јадник...“, смеје се Линда. „Заскичи чим покушаш да га помазиш. Мислим да није сав свој у глави.“

Тада Хедвига заћути на неколико тренутака. Убрала је крушку и зарила зубе у њу. „Али имаш и мене. Ја сам ваљда сва своја у глави!“

„Не баш сва“, каже Линда и мрда носом.

Онда се толико засмеју да мало недостаје да падну с дрвета. Једна ворана полеће с дрвета крештећи гласно.

Одједном нешто зашушти међу гранама испод њих. Карин и Елен промађају главе.

„Хтеле смо да седимо овде саме“, каже Линда.

Елен је остала без даха. „Играмо се коња! Хоћете с нама?“, пита.

Линда се мршти. „Па не.“

Али Хедвига баца огризак и силази. „Ја бих баш и могла.“

Линда уздише и силази за њом.

Овог полугодишта нешто се десило с Хедвигом, да, са скоро свим девојчицама из другог разреда. Неће више да раде оно што су радиле некад. Неће више да се играју жмурке, или да прескачу вијачу, или играју школице и фудбал. Све што желе да раде јесте да галопирају наоколо по школском дворишту. Фркћу и забацују главе, пропињу се и забацују ноге уназад. Цепови су им пуни обележивача за књиге с веселим коњићима, а у торбама су им новине које се називају *Пони*.

Стигла је коњска грозница.

Кад имате коњску грозницу, то вам се не види по телу: немате зелене чиреве, или коњски реп,

или четири копита. Коњска грозница вам се усели у главу и онда једино на шта можете да мислите јесу коњи.

Линда је једина која није добила коњску грозницу. Седи на клупи поред игралишта и млати ногама док се други играју. Она никада не би пожелела да има коња, чак ни када би јој поклонили једног. Више би волела мопед, али за то је премала. Елен каже да не приличи девојчицама да возе мопед. Али Линду баш боли уво за то.

Елен с наочарима, она је најсрећнија у разреду. Живи у кући која се зове Небеско царство и има тату полицајца. Али она баш и није тако срећна. На пашњаку, нешто мало даље од Небеског царства, стоји један коњ и тај коњ припада Елен. Дебео је као лопта и зове се Мрвица.

Карин је много пута била у Небеском царству и видела Мрвицу. То је зато што су Карин и Елен најбоље другарице.

Елен је зграбила грану са земље. „Ја ћу да будем дресер!“

„Ја ћу да будем Мрвица!“, пријавила се Карин.

„Зар не могу ја да будем Мрвица?“, пита Хедвига. „Ти си била јуче.“

„Не“, каже Елен. „Мрвица је мој коњ и ја одлучујем о томе.“

Хедвига уздише.

„Смисли неко друго име“, каже Карин.

„Ништа ми не пада на памет“, мумла Хедвига.

„Можда можеш да се зовеш Агнета Јуансон!“, довикује Линда. „Знам једног коња који се тако зове!“

Елен скупља уста.

„Е баш не знаш“, каже она.

„Е баш знам!“, довикује Линда весело.

„А где је онда тај коњ?“, пита се Карин.

„Тамо где ја живим, у Берји! Мада и мама и тата мисле да је Агнета сасвим обична жена зато што преко дана изгледа скроз нормално. Али мени се то ипак учинило сумњивим и тако сам јој се једне ноћи пришуњала, само да бих сазнала како стоје ствари. Онда сам видела како је у поноћ устала у спаваћици и отворила фрижидер. Тамо је било само сена и шаргарепе! Појела је читав товар, а онда је изашла и рзала на Месец.“

„Није истина!“, каже Карин.

„Јесте!“, каже Линда још радосније. „А је л' знаш како је постала таква? Угризао ју је коњ када је била мала.“

Елен је прогутала кнедлу.

„Ха-ха!“, каже Линда. „Чуле сте за вукодлаке, али да постоје и коњодлаци, то нисте znale. Боље се чувајте те ваше Сармице!“

„Зове се Мрвица!“, виче Елен.

Хедвига се толико смеје да почиње цела да се тресе. Елен фркће и шутира шљунак. „Је л' хоћеш да се играш или не?“

„Да“, мумла Хедвига.

„Онда ћеш се звати Белка. Почињемо. У галоп!“

И тако Елен почиње да маше граном, а Карин и Хедвига трче наоколо и бацају главе.

„Њи-и-и!“, рже Карин.

„Браво, Мрвице!“, каже Елен. „Ти си најлепши коњ ког имам.“

„Је л' могу да дођем некад код тебе и видим Мрвицу?“, дахће Хедвига.

„Можда, видећу“, одговара Елен.

„Молим те!“

„Али сад се играмо! Коњи не могу да говоре! Кас!“

Хедвига и Карин успоравају и почињу да каскају.

Али Линда уздише и поново се пење на крушку. Бере крушке и баца их на школски зид а да их није ни пробала. На циглама остају мрљаве, мокре флеке. Линда мрзи ову ужасну коњску грозницу.

Рокери, зунзаре и полазнице школе јахања

Оно што Хедвига највише жели у животу јесте то да има сопственог коња. Тамо где она живи има много животиња. Свиње, и патке, и кокошке, и овце, а и црн пас Овца и, наравно, мачке. Али само када би ту био и један коњ, е онда би живот био много забавнији.

Али њега нема. Међутим, у школи јахања у Рисеберји постоји читава гомила коња. У Рисеберји је некада давно постојао манастир. Тамо су монахиње ишле наоколо погнутих глава и мислиле на Бога. Сада су од манастира остале само рушевине. Ту трче коњи подигнутих репова и мисле на коцке шећера. А можда понекад помисле и на Бога, то се никад не зна.

„Идем бициклом до школе јахања!“, каже Хедвига једне суботе у августу. Убацује стопала у кломпе и отвара улазна врата. Напољу мирише на старо, уморно лето. Сунце топло сија с неба и чује

Хедвига и њена најбоља другарица Линда већ иду у други разред. А у другом разреду дешава се нешто чудно с девојчицама. Више не желе да се играју жмурке, школице или да прескачу вијачу. По цео дан само галопирају наоколо по школском дворишту, фркћу и забацују главе, а џепови су им пуни обележивача за књиге с веселим коњићима. Изгледа да је школу захватила некаква коњска грозница. Сви желе да имају коња, па и Хедвига. Да би јој испунио жељу, тата је на фарму довео Макс-Улова, али Макс није коњ, па је Хедвига страшно разочарана и љута.

ISBN 978-86-529-0013-8

9 788652 900138

www.kreativnicentar.rs